

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρουσιάζει εἰς τὴν χάραν ἡμῶν διαφθεσίαν καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμένου τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἑσωτερικοῦ: Ἔτησίαν... δρ. 8,— Ἑξάμηνος... > 4,50 Τριμήνος... > 2,50</p> <p>Ἐξωτερικοῦ: Ἔτησίαν φρ. χρ. 10,— Ἑξάμηνος > > 5,50 Τριμήνος > > 3,—</p> <p><i>Αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.</i></p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἑσωτερικοῦ λ.στ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20</p> <p>Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λ.στ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ <i>Ὅδὸς Ἐδραίου δρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν.</i></p>
<p>Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος</p>	<p>Ἐν Ἀθήναις, 29 Σεπτεμβρίου 1907</p>	<p>Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 44</p>

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛΛ

(ΜΥΣΤΗΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Ἐπὶ τέλους!—Ὁ ἀπατρις.—Τὰ πάντα διὰ τὴν ἐπιστήμην.—Καὶ ποῦ δὲν τὸ ἐπιρριμμεν ὁ Γιάγκος.—Πᾶν τὰ θύματα τῶν Διδύμων!

Ὅταν ὁ Γιάγκος Ἀμών ἤνοιξε τὰ μάτια του, ἦτο μόνος εἰς ἓν στρογγυλὸν δωμάτιον, εἶδος περιπτέρου, τὸ ὁποῖον ἐρωτίζετο ἀπὸ ἐν χρωματιστὸν ὑαλοφραγμα καὶ ἐν ὀπισθίον οἱ τοῖχοι ἦσαν ἐντελῶς σκεπασμένοι μετὰ πλάκας ἀπὸ ἐλεφαντόδοντα, ὄχι στολισμέναις μετὰ ζωγραφήματα, ὅπως εἰς τὸ ὑπόγειον τοῦ θησαυροῦ, ἀλλ' ἀπλῶς στιλβωμένας.

Ἐβρίσκετο ἐξηπλωμένος ἐπάνω εἰς μίαν ἐπιμήκη πολυθρόναν ἀπὸ ὑδοφαίνικα, σκεπασμένην μετὰ γουναρικά. Ἀφοῦ ἀπετίναξε τὰ τελευτάτα ἔχνη τῆς νάρκης, ἡ ὁποία προήρχετο ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἐστηρίχθη εἰς τὸν ἀγκῶνά του καὶ ἐκύτταξεν ἄλόγουρά του.

Φωτεινὸν, ἀναπαυτικόν, κομψὰ ἐπιπλωμένον μετὰ μερικά καθίσματα, τραπέζια καὶ σεντούκια ἀπὸ ἔβενον, τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, ὅπου δὲν ἐφαίνοντο οὔτε θύραι οὔτε παράθυρα, εἶχε τὴν ὄψιν φυλακῆς, βασιλικῆς ἂν θέλετε, ἀλλὰ φυλακῆς πάντοτε.

Ὁ νέος ἐνθυμήθη τὸ τελευταῖόν του καὶ ἀλλόκοτον ἐκεῖνο συναίσθημα, τὸ ὁποῖον ἐδοκίμασε τὴν στιγμήν ποῦ ἐσθυσαν τὰ φῶτα τοῦ ὑπογείου. Ποῦ ἦσαν οἱ σύντροφοί του; Καὶ αὐτὰς ὁ ἴδιος ποῦ εἰρίσκετο; Ἦτο ἐπὶ τέλους εἰς τοῦ Βάριδος Βολκῶφ;

Ἐνῶ αὐτὴ ἡ σκέψις ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν του, ἓνα φύλλον τοῦ τοίχου, ποῦ δὲν ἐφαίνετο ὅτι ἦτο κινητόν, ἤνοιξε καὶ ἄφησε νὰ περάσῃ ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν δερματίνην προσωπίδα.

Ὁ Γιάγκος ἠθέλησε νὰ σηκωθῇ ὀρθός.

Ὁς. Ὁ ξένος, μετὰ μίαν χειρονομίαν ἐμνην, ἀλλ' ἐπιδητικῆν, τὸν ἐσταμάτησε:

—Μείνατε, εἶπε, ἔχομεν νὰ συνομιλῆσωμεν, καὶ θὰ εἴσθε καλὰ ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ διδάνι, διὰ νὰ φύγουν τὰ τελευτάτα θαμπώματα τῆς γενικῆς ἀναίσθησίας, εἰς τὴν ὁποίαν σὰς ἐβύθισεν ἐν ἤλεκτρικόν ρεῦμα.

Ἄμην ἀνησυχῆτε διόλου διὰ τοὺς συντρόφους σας.

Ἀναπαύονται καὶ αὐτοὶ εἰς ἓνα γειτονικὸν δωμάτιον, καὶ θὰ εἴσθε μετὰ μίαν στιγμὴν εἰς τὸ διαστήμα τοῦ ἀκινδύνου τεχνιτοῦ ὕπνου, τὸν ὁποῖον σὰς ἐκαμαννὰ πάρετε, σὰς ὠδήγησαν εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν κατοικίαν, τῆς ὁποίας ἡ προσέγγισις πρέπει νὰ μὴν ἀπόρρητος...

Ἄμην, Γιάγκο Ἀμών, εὐαρεστηθῆτε νὰ με ἀκούσετε, ἀλλὰ χωρὶς νὰ με διακόψετε.

Ἄμην, ἔγω δὲν ἀγνοῶ ἀπὸ ὅσα σὰς ἐνδιαφέρουν, ἐσεῖς ὅμως ἔχετε τὰ πάντα νὰ μάθετε δι' ἐμέ. Αἱ ἀνωφελεῖς ἐρωτήσεις θὰ μᾶς ἐκαμαννὰ νὰ χάσωμεν ἄπειρον καιρὸν φυλάξετέ τας δι' ἀργότερα.

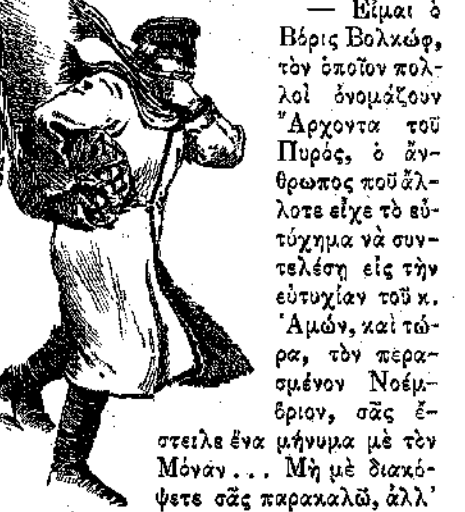
Ἀμὰ ἐτελείωσεν αὐτὰς τὰς λέξεις, ἄφησε τὴν προσωπίδα του, καὶ ἀπε-

κάλυψε τὸ μεγαλοπρεπὲς πρόσωπόν του, τὸ ὑπὲρ τὸ δέον ἰσως αὐστηρόν, φωτισμένον μετὰ μάτια καστανά, φωτεινά καὶ εἰσοδικτικά, τὰ ὁποῖα ἐκύτταζαν τὸν νέον Γιάγκον μετὰ ἀδιακόπον προσοχῆν.

Μετὰ τὸ ἓνα χερὶ του ἐσήκωσε μίαν καρέκλαν καὶ τὴν ἔφερε δίπλα εἰς τὴν πολυθρόναν, ὅπου ἐπέβαλεν εἰς τὸν νέον νὰ μείνῃ καθισμένος ἄλλως τε δὲν μετεχειρίσθη διόλου αὐτὴν τὴν καρέκλαν, παρὰ νὰ στριβῆ καπὸν-κάπουν τὸ πόδι του εἰς τὰ ξύλα τῆς ὀρθῆς, μετὰ τὸ χερὶ του ἐπάνω εἰς τὴν ράχιν τῆς πολυθρόνας τοῦ Γιάγκου, παρακολουθῶν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ νέου τὰς διαφόρους συγκινήσεις,

τὰς ὁποίας ἐξήγγειραν οἱ λόγοι του, ἤρχισε:

—Ἐἶμαι ὁ Βάριδος Βολκῶφ, τὸν ὁποῖον πολλοὶ ὀνομάζουν Ἀρχοντα τοῦ Πυρός, ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἄλλοτε εἶχε τὸ εὐτόχημα νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ κ. Ἀμών, καὶ τώρα, τὸν περασμένον Νοέμβριον, σὰς ἐπέστειλε ἓνα μήνυμα μετὰ τὸν Μόγαν... Μὴ με διακόψετε σὰς παρακαλῶ, ἀλλ'

οὔτε νὰ μ' εὐχαριστήσετε... Ἄν ἐγὼ προσέφερα μίαν ὑπηρεσίαν εἰς τὸν πατέρα σας, σεῖς σχεδὸν τὴν ἐπληρώσατε, ἀνταποκρινόμενος εἰς τὴν πρόσκλησίν μου, βασιζόμενος δὲ εἰς τὴν ἀπόφασίν σας ὅτι θὰ τὴν ἐξοφλήσετε ἐξ ὀλοκλήρου.

Ἄμην, παρακολουθῆσαί μετὰ τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ἔργων καὶ τῶν πράξεών σας, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἐφθάσατε εἰς τὴν

Ἐργα κρυφὰ ἀπὸ ἐκεί... (Σελ. 346, στ. 6')

Πόλιν του Άκρωτηρίου. Ο Σέσιλ Ρόδς, διά τόν όποιον βέβαια άγνωστε όστι δέν ζή πλέον, δέν σάς έδωκε τήν εύκολήν όπως διατρέξετε τα έμπόλεμα μάχη, παρά διότι εγώ τόν ειδοποίησα ότι αύτή ήτο ή έπιθυμία μου... Μήν υποθέσετε ότι καμμια ταυτότης πολιτικών σκέψεων ή άλλων μέ συνέδεε μέ τόν Ναπολέοντα τής Βυέλπιδος "Ακρας" ο Σέσιλ Ρόδς μου ήτο άπλώως εύγνώμων διότι του έδωσε τας βάσεις του πλούτου του. Είχεν ελλη, παληκαρι έικοσι έτών, έντελώς πτωχός, εϊς τήν "Αφρικήν" εγώ τόν έσυμπάθησα διά τήν έπιμονήν του εϊς τόν άγώνα έναντίον τής άχαριστου τύχης του, και τόν έκαμα κύριον ένός πλουσίου άδαμαντωρχείου. "Από τήν εποχήν εκείνην μου έφάνη χρήσιμος" αύτός μου έπρομηθευσε, κατά τήν έναρξιν τών έπιχειρήσεών μου, τας μηχανάς και τα μεταλλεύματα, τα όποια ήθελα ν' άποκτήσω μυστικά.

"Είμαι ένας άπατρις εγώ, ή μάλλον, εϊνε πατρις μου ή έπιστήμη. "Εχω καθυποτάξη εϊς τας έφευρέσεις μου τήν ισχυράν δύναμιν του ήλεκτρισμού, αλλά φυλάττω διά τόν έαυτόν μου τας άνακαλύψεις μου, και κανείς άλλος δέν ώφελεται από αύτας.

"Εκατοντάδες άνθρωπων, Βαυαίτοι κατά τό πλείστον, εργάζονται εϊς τα ύπογεία μου, όμοια πρός εκείνα, από τό όποιον έχετε περάση. "Εφαντάσθη να βάλω να τα σκάσουν, άφού άνεκάλυφα τόν θησαυρόν τών βασιλέων του Μονομολάπα. Οι εργάται μου, τούς όποιους εξέλεξα μεταξύ τών νοσημονοστέρων ύπηκόων του Γοργαγός, του πατρός του Ιανού, έδιδάχθησαν να χειρίζονται τας μηχανάς υπό σοφών φίλων μου, οι όποιοι άνήκουν εϊς τήν φυλήν μου και ποτέ δέν μ' έγκατέλειψαν, μέ τήν βοήθειαν δέ αύτών ήδυνήθην εγώ να έκτελέσω τόσα πράγματα. "Αρκετοι λευκοί εργαται, έπιτηδειότεροι από τούς μαύρους συναδέλφους των, εϊνε οι άρχιτεχνίται των και τούς οδηγούν...

"Χρόνια τώρα εύρίσκονται μέσα ε' αύτά τα ύπόγεια οι άνθρωποι εκείνοι και ποτέ δέν εξήλθαν, ούτε θα εξέλθουν ποτέ καθ' όλα τα φαινόμενα. Δέν έχετε ιδή έσεϊς παρά μόνον τό εργοστάσιον πόλις, σωστή πόλις, ύπάρχει ύπογείως. "Εκει μέσα γεννώνται, εκεί άποθνήσκουν, εκεί έρχονται οι νέοι εϊς τήν θέσιν των γερόντων, χωρίς να γνωρίζουν άλλο φώς από τό ήλεκτρικόν φώς. Κανείς από εκείνους τούς εργατας δέν γνωρίζει τό μέσον πώς να εξέλθη από τα ύπόγεια. Ρεύματα όξυγόνου καθαρίζουν εκεί τόν άέρα, ποίμνια ζούν εκεί μέσα με ξηρά χορτα, τα όποια έρχονται άπ' έξω" ύπάρχουν εκεί μέσα και σχολείον, και νοσοκομείον, και νεκροταφείον. "Οποιος θελήση να

επανέλθη επάνω στην γήν, έχει τό δικαίωμα να τό ζητήση, και άμέσως θα όδηγηθή επάνω με δεμένα μάτια" αλλά επέρασαν είκοσι χρόνια, άφ' ότου έχω έγκαταστήση εκεί τα πρώτα μου μηχανήματα, και κανείς δέν εξήγησε να ξαναδῆ τό φώς τής ημέρας.

"Από εκείνο τό άσυλον τής εργασίας, από τας έρευνάς των συντρόφων μου και έμού, έχουν εξέλθη ο "Ιύψ", τό πηδαλιουχομένο άερόπλοιον, του όποιου ή παρέμβασις σάς έφάνη τόσον χρήσιμος, τα τουφέκια που είδατε εϊς τα χέρια των Βαυαίων, τό αυτοκίνητον, τό ήλεκτρικόν βαγόνι, και χίλια άλλα πράγματα άγνωστα ακόμη εϊς τήν Ευρώπην, και τα όποια θα ιδῆτε αν συναινέσετε εϊς ο,τι περιμένω από σας.

"Η παρέμβασις μου εϊς τό "Αλδωνί τής Δίφας και εϊς τόν Ζαμβέζην, σάς απέδειξεν ότι έχω εϊς τήν διάθεσιν μου τήν βροχην και τό πυρ του ουρανού. "Αν δέ δέν καταρθώσα να έμποδίσω τήν άπαγωγήν του Ιανού, τήν δηλητηρίασιν των Βαυαίων και τόν θάνατον του μικρού βασιλέως, ο λόγος εϊνε ότι, έπειδή ήμουν ήναγκασμένος κάθε στιγμή να έπιστρέφω διά τήν διεύθυνσιν σπουδαίων εργασιών, δέν ήτο δυνατόν να σας έπιτηρώ άδιακόπως από τό ύψος του άερόπλοιου μου.

"Είμαι, όπως σάς εϊπα, άνθρωπος χωρίς πατριδα, αλλά" όχι και χωρίς οικογένειαν. Είμαι πενήντα πέντε έτών έγεννήθην εϊς τήν Ρωσίαν, και έφυγα κρυφά από εκεί, εϊς ήλικίαν είκοσιπέντε έτών, διότι μέ κατήγγειλαν ψευδώς ως συνωμότην, και ή καταγγελία εκείνη έθετεν εϊς κίνδυνον τήν ζωήν μου.

"Ορφανός, πλούσιος, αγαπών τήν έπιστήμη, εϊχα συγκεντρώσω όλόγυρά μου, είκοσι περίπου πτωχούς συντρόφους, οι όποιοι έδιψούσαν ν' άποκτήσουν γνώσεις και παιδείαν" οι μισοί μου εμειναν πιστοι και μέ ήκολούθησαν εϊς τήν "Αφρικήν, όπου κατέφυγα.

"Κρυμμένοι κατ' αρχάς υπό άλλα όνόματα, εϊργάσθημεν διά να καρδιζόμεν τά προς τό ζήν, και άνεκαλύφαμεν χάρις εϊς έν θαύμα τής τύχης, τα άδαμαντοφόρα στρώματα, τα όποια μάς έκαμαν πλουσίους. "Οταν ή προσοχή όλου του κόσμου ειλικύθη επί τέλους από τα εύρήματά μας και έστράφη πρός τα εκεί, όταν ήρχισεν ή εκμετάλλευσις των όρυχείων, ήμεϊς άπεσύρθημεν εϊς τα ένδότερα τής "Αφρικής, επί τής άριστερας όχθης του Ζαμβέζην, εϊς τήν γήν τής Μάνικας. "Απεκθήσαμεν, μέ τα δωρά μας, τήν φιλιαν τής ισχυράς φυλής των Βαυαίων, και ο μικρός αδελφός του βασιλέως, ο Μόνας, παιδί τότε, μου παρεδόθη ως έχέγγυον τής

συμμαχίας, διά να τόν κάμω άρχηγόν με παιδείαν και μόρφωσιν, κατά τήν μέθοδον των λευκών.

"Με αύτόν τόν τρόπον, οι σύντροφοί μου κ' εγώ, ήδυνήθημεν ν' άριστερώθωμεν εϊς τήν μοναδικήν μας άγάπην πρός τήν έπιστήμην.

"Περιττόν εϊνε να καθήσω να σας διηγηθώ με όλας τας λεπτομερείας τήν ζωήν των έτών που επέρασαν από τότε. "Ας φθάσωμεν εϊς ο,τι σας ένδιαφέρει. "Εγώ ένυμφευθην μίαν νέαν Γαλλίδα. "Ο θάνατος του πατέρα της, ο όποιος εϊχεν έντελώς καταστραφῆ εϊς άτυχεϊς επειρηήσεις, τήν εϊχεν αφήση μόνην, εϊς έν γεωργικόν κτήμα, επάνω εϊς τό όροπέδιον τής Μάνικας. "Η σύζυγός μου μου έδωσε μίαν κόρην, και άπέθανε δύο έτη μετά τόν γάμον μας. "Η κόρη μου εϊνε σήμεραν είκοσι έτών εϊμαι γέρος εγώ, και αύτή δέν έχει κανένα συγγενή, ούτε από τόν πατέρα ούτε από τήν μητέρα της. Εϊς άνάμνησιν τής μητέρας της, θα ήθελα να τήν έβλεπα με σύζυγον Γάλλον" δέν γνωρίζω όμως κανένα. Μερικοί ιδιαίτεροι λόγοι μ' έκαμαν να σκεφθώ εσάς" ήσθε έλεύθερος, άεργος, χωρίς κανένα σκοπόν εϊς τήν ζωήν σας, χωρίς καμμίαν ήθικήν άξίαν. Μίαν ημέραν θα μάθετε διατί μ' όλα αυτά, ήθέλησα να σας γνωρίσω.

"Ημπορούσα να σας αφήσω να έλθετε κατ' εύθείαν εδω και να σας άπαλλάξω από μακράς και κοπιαστικές περιπετειάς, ήθελα όμως να ιδω πώς θα τα εθγάζατε πέρα, διότι γνωρίζω ότι ο άνθρωπος μόνον από τήν δράσιν του κρινεται. "Εγινε και αυτό, και εϊδα ότι εϊσθε ο κατάλληλος άνθρωπος. Θα σας παρουσιάσω μετ' όλίγον εϊς τήν κόρην μου" θα μέινετε εδω, όσον καιρόν σας άρέση" ή έπιθυμία μου εϊνε, αν συμφωνήτε, να τήν πάρετε γυναικά σας. "Τότε δέν θα έχω πλέον καμμίαν άνησυχίαν διά τό παιδί μου, από τό όποιον ήμπαρξί να λείψω σήμεραν ή αύριον" και μέ τήν εκδούλευσιν αύτήν που θα μου κάμετε, θα εϊμεθα εξωφλημένοι..."

(Έπεται συνέχεια) N. ΠΟΡΙΠΤΗΣ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ ΤΡΑΥΛΟΣ
(ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΔΙ' ΑΓΟΡΗ)

"Ο άναγγέλλον αύτόν τήν μονόλογον πρέπει να τραυλίξη εϊς τήν εύχηστώς συλλαβήν των λέξεων"

— Κυ... κυ... ρίαι και... και κυ... κύριοι!

"Ερχομαι να σας διηγηθώ πώς εγινα... δειλός και διστακτικός... όχι τραυλός, αλλά διστακτικός... "Οχι πώς φοβούμαι" ούτε διδι προφέρω δὺς κολα τά λόγια μου, έν γενετής. Δι' αύτό έλπίζω ότι τό δυστύχημα που ε-

παθα, θα μου περάση. "Εως ότου όμως μου περάση, άκούστε και σεϊς τήν θλιθεράν ιστορίαν μου, διά να μήν τήν πάθετε και σεϊς, όπως εγώ..."

Με είχε βάλῆ ο πατέρας μου οικότροφον εϊς ένα ιδιωτικόν εκπαιδευτήριον... Το σχολείον ήτο λαμπρόν, εγώ όμως ήμουν ένας άμελέστατος! Δέν έννοούσα να μάθω γράμματα. Και ο πατέρας μου είδησιν δέν είχε. "Εγώ ήμουν οικότροφος, ο πατέρας μου εταξείδευεν εϊς τό έξωτερικόν διά τας εργασίας του, και τόν έβλεπα σπανιώτατα. Δηλαδή ήρχετο καμμιά φορά τόν χρόνον να μέ ιδῆ, και, από τήν συγκίνησιν του που μ' έβλεπε, από τήν χαράν του που μ' άγκάλιαζε, από τα δάκρυα που εϊχονεν, όταν ήρχετο ή στιγμή να μέ άποχωρισθῆ, έλησμονούσε και να ερωτήση πώς τα έπήγαγα εϊς τα γράμματα. Μ' έβλεπε πώς ήμουν λαμπρά εϊς τήν ύγειαν, πώς επάχαίνα μάλιστα... από τήν τεμπελιά μου, έννοείται,— κ' έφευγε κατευχαριστημένος.

Τι να σας πω όμως! Μ' έλεη τήν καλοπέρασιν μου, εϊχα βορεθῆ πιά τό σχολείον, δέν ήθελα να μείνω κ' άλλον χρόνο εϊς εκείνο τό οικότροφείον. "Εβαλα τόν φίλον μου, τόν Νικολάου, που ήτανε δυνατός ε' όλα τα μαθήματα και πρώτος εϊς τήν ορθογραφίαν, να μου γράψη ένα γράμμα προς τόν πατέρα μου, όπου του έλεγα ότι έπροτιμούσα ν' αρχίσω από εκείνον τόν χρόνο τήν άσκησιν μου εϊς κάποιο πρακτικόν στάδιον. "Αντέγραφα τό γράμμα με πολλήν προσοχήν, διά να μή μου ξεφύγη καμμιά ανορθογραφία, και τό έστείλα εϊς τόν πατέρα μου.

Φυσικά, ο πατέρας μου, άμα είδεν ότι έγραφα τόσον λογικά και με τόσην ορθογραφίαν, έμεινε σύμφωνος με τήν ιδέαν μου. "Επειδή όμως αι ύποθέσεις του τόν εμπόδιζαν να έλθη να μέ πάρῆ πριν από τόν Σεπτέμβριον, μου έγραψεν ότι μετά τας εξετάσεις έπρεπε να πάω και να περάσω τό καλοκαίρι εϊς τήν έξοχήν του φίλου του ιατρού κ. Κινινπούλου.

Φαντάσου τί ιδέαν θα σχηματίση για μένα ο κ. Κινινπούλος!—εϊπα εϊς τόν φίλον μου, τόν Νικολάου. Θα καθήση και θα γράψη στόν πατέρα μου πώς δέν έμαθα τίποτε, πώς εϊμαι ένας άμαθέστατος, και πώς πρέπει να μέ ξαναβάλη στο σχολείον. Αυτό όμως, α! ποτέ!

"Εχεις δίκαιον, μου λέγει ο Νικολάου. Για να μήν καταλάβῆ όμως τίποτε ο γέρο-Κινινπούλος, άλλος τρόπος δέν ύπάρχει, παρά να κάμης τόν κοφάλαλο.

— Πώς, τόν κοφάλαλο;
— Ναί, να μήν ανοίξης τό στόμα σου, να μή βγάλῆς μιλιά...

— "Α! εκατάλαβα! θα εϊνε τέλειο, μοναδικό!

Και εγελάσαμεν και οι δύο με αύτήν τήν καλήν ιδέαν του συμμαθητού μου... Τέλος πάντων, ήλθαν αι διακοπαί. "Επήγα εϊς τήν έξοχήν του κ. Κινινπούλου, ο όποιος άρχισε να μ' ερωτά διά τόν πατέρα μου, διά τα μαθήματά μου. "Εγώ του άπήνητρα με σημεϊα, όπως οι κοφάλαλοι.

"Ο γέρο-Κινινπούλος εκατάλαβε τό φυσικόν έλάττωμα που εϊχα τάχα, και τόν άκουσα να λέγη δυνατά:

— Περιεργον! Το καϊμένο το παιδί! Να μή μου γράψη τίποτα ο πατέρας του γι' αύτό τό δυστύχημα!

Και δός του περιποιήσεις πιά! Μ' ελυτταζε κάποτε μ' ένα περιλυπον ύφρο. Κ' εγώ εγελούσα... παρ' όλίγο να πω κάτω από τα μουστάκια μου—μουστάκια, που δέν είχα,—εύχαριστημένος με τό στρατηγήμά μου.

Τήν άλλην ημέραν, ο κύρ-Κινινπούλος, ο όποιος, φαίνεται, ήτο κατά βάθος πεπεισμένος ότι του έπαίξα κομψίαν, ήθέλησε να μέ δοκιμάση. Μ' έκαμε, εϊς τό πρόγευμα, κ' έπιασα ένα πηρούνι, που ήτανε σχεδόν πυρωμένο στην φωτιά. "Εκάηκα, εκίτρινισα, δέν είπα όμως τίποτε.

"Επειτα, από όλίγες ημέρες, άλλη δοκιμασία. "Ενώ έκαμα μόνος μου τόν περιπάτό μου εϊς ένα δρομάκι, να τος άπ' όπισω μου με τό ποδήλατό του. "Εκλυτούσε μανιωδώς τό κουδούνι τόν ήκουσα εγώ, αλλά δέν παρεμέρισσα. Και τό άποτέλεσμα ήτανε να κυλισθώ μέσα στα χάρματα.

"Επί τέλους, κατά τα τέλη Αυγούστου, ο κ. Κινινπούλος διά ν' αναπαύση τήν συνείδησιν του, μου έκαμε τήν τρίτην και τελευταίαν δοκιμήν. "Επηγάναμε περίπατο δίπλα-δίπλα, στον κήπο του, κοντά σε μιά λιμνούλα. "Εκαμνε πώς εδιάβαζε τήν εφημερίδα του, ο κύριος γιατρός. "Εξαφνα, καμώνεται πώς εσκόνταφε σε μιά πέτρα, με απρώχνει, χάνω εγώ τήν ισορροπίαν, και πέφτω με τό κεφάλι μέσα στο νερό...

Κολύμπι δέν ήξερα. "Ο γιατρός: τήν εφημερίδα του, και τόν περιπάτό του,— σαν να μήν είχε συμβῆ τίποτε. "Εγώ όμως,—με φαντάζεσθε, ταν τό παππι μέσ' στο νερό; Δέν εδάσταξα πιά... "Από τόν φόβο μου μήν πνιγῶ, εξέχασα πώς ήμουν κοφάλαλος κ' έβαλα τες άγριοφωνάρες:

— Βοήθεια! βοήθεια!
Γυρτζει ο γιατρός, με άπορίαν τάχα, πέφτε στο νερό, και με φαρεύει μιά χαρά.

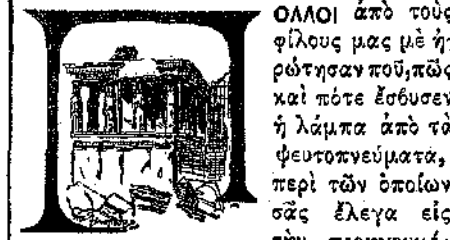
— Μπά! δέν ήσουν κοφάλαλος; μ' ερωτά.
— "Ο... ο... όχι... δέν ήμουν κω... κω... φάλαλος.

— Νά τα; εϊσαι βλέπω τραυλός τώρα! Να μάθης λοιπόν άλλην φοράν να ψευτοκαμώνεσαι και να μου παίξης κομψίες!

Και έτσι καθώς βλέπετε, εγινα τραυλός... δηλαδή, όχι τραυλός... διστακτικός. "Εμεινα διστακτικός. Και εϊμαι καταλυπημένος μ' αύτό που έπαθα. Το ίδιο κ' ο πατέρας μου. Φαίνεται πως χρειάζεται να ξαναπάθω καμμια πολύ μεγάλην συγκίνησιν διά να μου περάση αύτή ή γελία... διστακτικότης. "Αλλά πώς να μου έλθη αύτή ή συγκίνησις;

"Α! σας βεβαιώνω, δέν εϊνε πάντοτε διασκεδαστικόν πράγμα, να παίξη κανείς κομψίες εϊς τούς μεγαλύτερους του!

(Μίμησις) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ
ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ

Αγαπητοί μου, ΟΛΟΙ από τούς φίλους μας με ήρώτησαν πώς και ποτε εβδυσεν ή λάμπα από τα ψευτοπνεύματα, περι τών όποιων σας ελεγα εϊς τήν προηγουμένην μου επιστολήν. "Ιδού λοιπόν πώς έγεινε τό αξιοσημνημένον αυτό περιστατικόν.

Τήν εποχήν εκείνην έμαζεύομεθα εϊς του Σουρη κ' επαίξαμεν... τα πνεύματα. "Ημεθα καμμιά δεκαπενταριά λόγοι, δημοσιογράφοι, ποιηται και συγγραφείς. "Η φήμη όμως των πνευματικών πειραμάτων μας είχε διαδοθῆ, και πολλοί περιεργοι, εκτός του τακτικού κύκλου μας, παρεκάλουν τόν Σουρη να τούς έπιτρέψῆ να παρευρεθούν εϊς μίαν τουλάχιστον συνεδρίασιν. Και επειδή ο Σουρης ουδέποτε ήρνείτο, οι περιεργοι μάς έπεσκέπτοντο συχνά. Τότε ακριδώς εκάμναμεν τα περισσότερα ψεύτικα θαύματα. Διότι τα βράδια που ήμεθα μόνοι μας, επειραματιζόμεθα εϊλικρινώς, προσπαθούντες να εξακριβώσωμεν αν τρώντι μαγνητιζείται τό τραπέζι και αν μαντεύῆ αληθινά. Τα βράδια όμως, που εϊχαμεν και κάποιον ξένον, έπροσπαθούσαμεν μόνον να μη διαψεύσωμεν τήν φήμην μας και να τῶ άποδείξωμεν ότι κάμνομεν θαύματα... όπως-όπως.

Μίαν ημέραν λοιπόν άνηγγέλθη ότι θα ήρχετο εϊς του Σουρη διά να ιδῆ και να πεισθῆ, ένας κύριος. "Αμέσως κατεστρώσαμεν τήν συνωμοσίαν, και κάτω, εϊς ένα μικρόν δωμάτιον, παραπλευρως

της τραπεζαρίας, το όποιον έχρησμευεν ως αποθήκη των τόμων του «Ρωμικού», ἐκρύψαμεν ένα φίλον μας με ρητάς οδηγίας. . . «Όταν ήλιθε μετ' ελπίγον ο περέργος, — ο κύριος Α' — τόν υπεδέχθημεν ἐπάνω, εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ ἀμέσως ἐκαθήσαμεν γύρω εἰς τὸ τραπέζακι.

Τότε ένας ἀπὸ τοὺς συνωμότες, προς ποιούμενος ἐξ ἀρχῆς ἀκραν δυσπιστίαν, εἶπε :

— Ὠχ, ἀδελφε! Βαρέθηκα τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια. Καὶ ἐπιτέλους αὐτὰ δὲν εἶνε τίποτε. Τί βγαίνει ἀν βρῆ τὸ τραπέζακι τὸ ὄνομα τοῦ πάππου μου ἢ τῆς γιαιγιάς μου; Τὸ ξέρω κ' ἐγὼ. . . Δὲν μπορεί τάχα νὰ γίνῃ ἀπόψε τίποτε γενναϊότερον;

— Σὰν τί; ἠρώτησεν ὁ Σουρῆς.
 — Νά, κάτι ἐξαιρετικό, ένα θαῦμα!
 — Γιὰ νὰ ἰδοῦμε ἴειπεν ὁ Σουρῆς. Καὶ ἤρχισεν ὁ διάλογος μετὸ κινούμενον τραπέζακι.

— Εἶσαι πνεῦμα; ἦτο ἡ πρώτη ἐρώτησις.

— Ναί! ἀπήντησε τὸ τραπέζακι.

(Ἐσῦρετε πῶς ἀπαντᾷ τὸ τραπέζακι: Κτυπᾷ τὸ πόδι του καὶ ἡμεῖς μετροῦμεν γράμματα. Ἐνας κτύπος εἶνε ἄλφα, δύο κτύποι εἶνε βῆτα, τρεῖς εἶνε γάμμα, καὶ οὕτω καθεστῆς. Ἐἶνε περιττὸν τώρα νὰ σᾶς εἶπω, ὅτι ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ Σουρῆς διηθῆναι τὰς κινήσεις καὶ κατεσκευάζε ἐ, τι ἀπάντησιν ἦθελε.)

— Μπορεῖς ἀπόψε νὰ μᾶς κάμῃς ένα θαῦμα;

— Μάλιστα, τί θέλετε;

— Τί μπορείς ἐσὺ νὰ κάμῃς;

— Νὰ γράψετε μιὰ λέξι καὶ νὰ τὴν διαβάσω.

— Καλὲ ἄς τα αὐτὰ! ἀνέκραξε τότε ὁ δὺςπιστος πρὸς τὸ πνεῦμα.

Μπορεῖς νὰ σῶσῃς τὴ λάμπα;

— Μάλιστα ἰ ἐδήλωσε τὸ πνεῦμα.

— Ἐλα λοιπὸν, σῶστη!

— Μὰ ὄχι αὐτῆ. . .

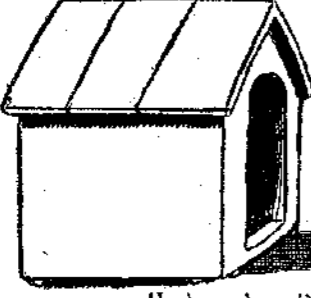
— Ἄλλὰ ποιά;

— Κάτω, τὴ λάμπα τῆς τραπεζαρίας.

— Νὰ πᾶμε κάτω λοιπὸν;

Καὶ τότε τὸ πνεῦμα μᾶς ἔδωσε τὰς διαταγὰς του. Ἐπρεπε, λέει, νὰ πᾶμε κάτω ἔλοι, νὰ φάσωμε στὴν τραπεζαρία, νὰ βγοῦμε ἐπειτα ἔξω, νὰ τὴν κλείσωμε, καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ νὰ νοιξώμε πάλι καὶ νὰ ἰδοῦμε. . .

Οὕτω καὶ ἔγινε. Κατέβημεν κάτω, ὁ δὺςπιστος συνωμότης ἔφαξε παντοῦ, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ἀποθήκην, ἐβεβαίωσεν ὅτι δὲν εἶνε ψυχῆ, μᾶς ἔβγαλεν ἔξω εἰς τὸν διάδρομον, καὶ μόνος του ἐκλείσει τὴν θύραν τῆς τραπεζαρίας.

«Ποῖος κακὸς σκύλος σ' ἔκαμε ἔτσι...»

ρα με ἀγωνιώδη προσδοκίαν, καὶ ἔξαφνα ἢ χαρὰ μιὰ τῆς κλειστῆς θύρας, ἢ φωτισμένη, ἐσκοτεινίσατο. Τότε ἀνοίξαμεν ἓκ νέου καὶ εἶδαμεν ἕτοι τὸν ἢ λάμπα ἦτο σβυσμένη!

Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξίν καὶ τὸν τρόμον τοῦ δυστυχικοῦ ἐκείνου κυρίου Α', ἀφοῦ καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, οἱ συνεννοημένοι, οἱ γνωρίζοντες ὅτι ἔδοξε τὴν λάμπαν ὁ κρυμμένος φίλος μας, — ὁ ὁποῖος μάλιστα εἶχε βγάλη καὶ τὰ παπούτσια του διὰ νὰ μὴν ἀκουσθῆ, — καὶ ἡμεῖς, λέγω, οἱ ἴδιοι συνεκινήθημεν ὡς ἐνώπιον θαύματος ἀληθινοῦ! Καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς περιέργου αὐτῆς συγκινήσεως, ἢ προσποιήσεως μας ἦτο τελεία, καὶ ὅταν ἀνέβημεν πάλιν εἰς τὴν αἴθουσαν, δὲν εἶχαμεν τάχα ὄρεξιν νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὰ φοβερά πειράματα, καὶ ἐσυζητούσαμεν κ' ἐσχολιάζαμεν, κ' ἐλέγαμεν ὅτι τώρα πιστεύομεν. . .

Μετ' ελπίγον παρουσιάσθη καὶ ὁ κρυμμένος φίλος μας, τάχα ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤρχετο ἀπέξω, καὶ ὅταν ἠρώτησε τὴν αἴτιαν τῆς ταραχῆς μας, ὁ ἴδιος ὁ κύριος Α' — φαντασθῆτε τὰ κρυφὰ μας γέλια, — τῷ διηγήθη τὰ κατὰ τὸ θαῦμα, τὸ ὁποῖον εἶδε μετὰ τὰ μάτια του. . .

Τὸ νόστιμον εἶνε, ὅτι κανεῖς δὲν ἐπρόδωσε τὴν συνωμοσίαν εἰς τὸν κύριον Α', καὶ διὰ πολλὴν καιρόν, μολονότι τὸ πάθημά του διεδόθη καὶ τὸ διηγοῦντο παντοῦ κ' ἐγελοῦσαν εἰς βάρος του, ἐκείνος ἐνόμιζε ἀκόμη ὅτι τὸ πνεῦμα ἔσβυσε τὴν λάμπα. Καὶ μόλις κατὰ σύμπτωσιν, ἔμαθε τὴν ἀλήθειαν.

Ἔτσι λοιπὸν ἔγεινε τὸ θαῦμα. . . Καὶ ἔκτοτε, κάθε φορὰν ποῦ τὸ ἐνθυμούμαι, συλλογίζομαι πῶς ἄλλα πνευματιστικὰ θαῦματα, τὰ ὁποῖα τὰ ἐπίστευσαν καὶ τὰ ἐβεβαίωσαν σοβαροὶ ἄνθρωποι, δὲν ἔγειναν ἀρὰ γε μετὸν ἴδιον τρόπον, ἀπὸ ἀστείους ἢ ἀπὸ ἀγύρτας! . .

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΑΣΠΡΟΥΛΗΣ (ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Γ.

Σ' ἐκεῖνα τὰ μαλῶματα καὶ τὰ τσακώματα, δὲν ἐνικόσσε πάντοτε ὁ Ἄσπρουλής. Ἦτανε, βέβαια, αὐτός ὁ πῖδο

«Ποῖος κακὸς σκύλος σ' ἔκαμε ἔτσι...»

δυνατός ἀπὸ ἄλους τοὺς μικροὺς σκύλους τῆς ηλικίας του, οἱ πῖδο μεγάλοι ὅμως σκύλοι ἦτανε ἀκόμα πῖδο δυνατό ἀπὸ αὐτόν. Καί, ἅμα ἐμπαίνανε στὴ μέσῃ οἱ μεγάλοι, διὰ νὰ κάνουν τοὺς μικροὺς νὰ καθήσουν ἤσυχοι, ὁ κύριος Ἄσπρουλής ἔτρωγε ξυλιές καὶ δαγκαματιές, τῆς χρονιάς του, — χωρὶς νὰ λογαριάσωμε καὶ τὰς καμτσοικιές, ποῦ τοῦ ἔδινε κάπου-κάπου, στὰ πεταχτὰ, ὁ Ἄποστόλης.

Τίποτε ὅμως δὲν τὸν ἐδιώρθωνε, ἐκείνον τὸν κακὸτροπο. Ἄμα ἐπενοῦσε λίγη ὠρα, κ' ἐξεχνοῦσε τοὺς πόνοους, ὁ καλὸς σου ὁ Ἄσπρουλής εὗρισκε καινούρια ἀφορμὴ γιὰ νὰ πιασθῆ καὶ νὰ μαλώσῃ.

Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, ἢ κυρὰ-Λογοῦ εὗρθηκε τὸ κανακάρικόν της, ἔλοι αἵματα. Ἦτανε ὁ κακὸς ὁ Ἄσπρουλής ξαπλωμένος κατὰ γῆς, μετὰ τὸ πῖδο τὸ σάν ξερά, κ' ἔβογγοῦσε μ' ἓνα παράπονο, ποῦ σ' ἐπιανε λόπη. . .

Ἀπὸ τ' αὐτιά του ἔτρεχαν κόκκινα αἵματα, καὶ ἀπὸ τὰ μάτια του ἔσταζαν μαύρα δάκρυα. . .

— Ἀχ! παιδί μου! ἄχ! πουλάκι μου, ποῖος κακὸς σκύλος σ' ἔκαμε ἔτσι; — ἔλεγεν ἡ κυρὰ-Λογοῦ, καθὼς ἐπλησίαζε διὰ νὰ τοῦ γλύψῃ τὰς πληγές του, διὰ νὰ τὸν φιλήσῃ, διὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ. . .

— Γοῦ. . . οὐ, οὐ, οὐ! . . . μαμά μου! — ἐβογγοῦσε ὁ Ἄσπρουλής. Καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ τῆς δώσῃ ἀπάντησιν, νὰ καὶ φθάνει ὁ Ἄποστόλης.

— Ἐλα ὄω, ἀδιόρθωτε σκύλε, ποῦ δὲν ἐννοεῖς οὔτε πειθαρχίαν οὔτε καλὴν διαγωγήν νὰ μᾶθῃς! — τοῦ λέγει, καθὼς τὸν ἐσήκωνε προσεκτικά, διὰ νὰ μὴν τὸν σφίξῃ καὶ πονέσῃ. Βλέπω, πῶς σὲ κάνανε κουρέλι, φιλαράκο μου. . . τὸ μασὸ σου αὐτὶ εἶνε κρεμασμένο. . . Ἄ! καλὰ σὲ διωρθώσανε! . . . Δὲν ἠμποροῦσες λοιπὸν νὰ καθήσῃς μιὰ ἡμέρα, — τί λέγω μιὰ ἡμέρα; — μιὰ ὠρα ἤσυχος; . . . Ἐλα τώρα νὰ σὲ πᾶω στὸ γιαιτρώ, νὰ σὲ ράψῃ καὶ νὰ σὲ μπαλώσῃ.

Καὶ ἔτσι, ἔλοι μοιρμούρα, ἀλλὰ μετὰ πολλὴν καλωσύνη, ὁ Ἄποστόλης πῆρε τὸν Ἄσπρουλή

καὶ τὸν πᾶγ εἰς τοῦ κυρίου κτηνιάτρου, νὰ τὸν ράψῃ, — δυστυχίᾳ του καὶ τρωμάρα του! — καὶ νὰ τὸν ἐπισκευάσῃ.
 (Ἐπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΟΥ ΛΟΓΙΑ ΦΛΟΓΕΡΑ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠὸ Λ. ΗΑΜΕΑΥ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. Τὸ μυστηριώδες καλάθι.

Ἐἶδαμεν ἀπὸ τὰ προηγούμενα, ὅτι ὁ Τοσουλάκης ἦτο πάρα πολὺ ἐξυμνος καὶ διόλου κουτός, ὅταν εἶδε καὶ ἀπεεἶπε ὅτι σωτηρία δὲν ὑπῆρχε καὶ ὅτι ἐπρεπε, θέλοντας καὶ μὴ, νὰ σπουδᾷσῃ καὶ νὰ μᾶθῃ γράμματα, ἔγινεν ἓνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους μαθητὰς τοῦ σχολείου.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου ἔτους εἶχε κάμη καταπληκτικὰς προόδους εἰς ἔλοι τὰ μαθήματα. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ δεκνῆ, καὶ εἰς τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις, μιαν ἐπιτηδεύτητα, μιαν ἐπιδεξιότητα, ποῦ τὰ ἐσάστιζαν ὅλοι. Εἰς τὴν ἀναρρίχησιν ἐπὶ κάλῳ εἶχε τὴν γοργότητα τῆς μαίμου, καὶ ἔτρεχεν ἐπάνω εἰς τὸ στρογγυλὸ ξύλον τοῦ μονοζύγου, μετὰ ἀσφάλειαν τρέχουν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι εἰς τοὺς πλατεῖς δρόμους.

Ὁ Φλογέρας, ποῦ εἶχε διορισθῆ μόνος του καθηγητῆς τοῦ Τοσουλάκη εἰς τὴν γυμναστικήν, ἔμενεν ἐκστατικὸς μετὰ τὰς προόδους τοῦ μαθητοῦ του. Τοῦ ἔμαθε, μεταξύ τῶν ἄλλων, νὰ χειρίζεται λαμπρὰ τὸ σκαθάκι, τὸ ὁποῖον εἶχε παραγγείλῃ ὁ λοχαγὸς καὶ τοῦ ἔφτιαξαν ἐπίτηδες ἀνάλογον μετὰ τὸ ἀνάστημά του.

Τέλος, ἔφτιπε ἐπάνω στὸν Μαγουλά, τὸν σκύλαρον, τὸν ὁποῖον ὁ λοχίας Φλογέρας εἶχε γυμνάσῃ νὰ ὑπακούῃ εἰς τὸ μαστίγιον καὶ τὸν περνεστήρα, ὁ Τοσουλάκης μας ἦτο ἰκανὸς νὰ παραβῆ μετὰ τὸν καλλίτερον ἵππεά, εἰς τὸν τριποδισμὸν καὶ τὸν κλασισμὸν. Ἀκλόνητος ἐπάνω στὴν σέλλαν του, ἔκαμε τὸν κέλητά του νὰ πηδᾷ ἀκράτητος τὰ φάρμακα.

Ρῖτος ἔφτιπε κάποτε τὴν μητέρα του, ὅταν ἔβλεπε τὴν τὸλμην, μετὰ τὴν ὁποῖαν τὸ ἀγαπημένο της τὸ παιδάκι ἔκαμεν ἐκεῖνα τὰ ἀνδραγαθήματα, ὁ λοχαγὸς Σπασταβλας, ἀπ' ἐναντίας, ἔγελοῦσε μ' ἐκεῖνα τὰ μητρικὰ κτυποκάρδια, καὶ ἔκαμᾶρωνε τὸν γούκα του. Καὶ ἔλεγε τότε:

— Ἐνας Τοσουλάκης ἐκεῖ ποῦ δὲν περνᾷ στὸ ἀνάστημα οὔτε τὸ ὑπόδημά του, — αἶ! μὰ εἶνε ἀνδρείος ὡς στρατηγὸς!

Ἄμα ἐτελείωσαν αἱ ἀσκήσεις καὶ τὰ γυμνάσια, ἢ μητέρα ἐφιλοῦσε τὸ ἀγόρι τῆς μετὰ σπογγῆν καὶ μετὰ ὑπερηφάνειαν, ἐνῶ ὁ Φλογέρας ἐσάλπιζε μετὰ τὴν σάλπιγγά του θριαμβευτικὰ σαλπίσματα. . .

Μαζὶ μετὰ τὰ σωματικὰ καὶ πνευματικὰ του χαρίσματα, τὸ παιδάκι ἐκεῖνο εἶχε καὶ καρδίαν εὐαίσθητον καὶ γενναίαν. Ἄν ἐπρόκειτο νὰ προσφῆρῃ καμ-

μιαν ἐκδούλευσιν, ἦτο πάντοτε ἐτοιμος, χωρὶς νὰ λογαριάσῃ τί ἠμποροῦσε νὰ τοῦ στοιχίσῃ. Καὶ ἔδωσε μιαν ἡμέραν ἀπόδειξιν, — ἀλλὰ μοναδικὴν καὶ περιφανῆ ἀπόδειξιν τοῦ σπανίου τούτου προτερήματός.

Ἡ Ροζέττα, ἢ ὁποῖα, μολονότι ἐμεγάλωνε, δὲν εἶχε ἐγκαταλείψῃ τὰ ἐλαττώματα τῆς λαιμαργίας καὶ τῆς περιεργείας, ἤκουσεν ἓνα πρωὶ τὸν θεῖον της ποῦ ἔλεγεν εἰς ἓνα ὑπηρέτην:

— Ἄμα τελεώσῃς τὴν ἐργασίαν σου, νὰ πᾶς εἰς τὸ σπουδαστήριόν μου, καὶ θὰ πάρῃς ένα μεγάλο καλάθι ποῦ εἶνε ἐκεῖ, καὶ θὰ τὸ πᾶς, μετὰ δῆλον σου τὴν προσοχὴν καὶ ἐπιμέλειαν, εἰς τὸν φίλον μου τὸν Βονιφάτιον, τὸν χωροδίκην. Θὰ τοῦ ἐγχειρίσῃς καὶ αὐτὸ τὸ γραμματάκι. . . Πρόσεξε!

«Ἐριππος ἐπάνω στὸν Μαγουλά...» (Σελ. 349, στ. α')

ὅμως καλὰ, μὴν τύχη καὶ ἀνοίξῃς τὸ καλάθι!

— Ὁ κύριος ἠμπορεῖ νὰ μὲνῃ ἤσυχος, ἀπήντησεν ὁ ὑπηρέτης.

— Εἶνε πολὺ σπουδαία ἢ σύστασις, ποῦ σου κάμνω: πρόσεξε καλὰ, μὴν τύχη καὶ ἀνοίξῃς τὸ καλάθι! — ἐπανελάθεν ὁ ἐλλογιμώτατος Διοδοχάρης.

Ὅταν ὁ θεὸς τῆς ἀνεχώρησεν ἀργότερα, διὰ νὰ πᾶν εἰς ἓνα τραπέζι, ὅπου τὸν εἶχαν καλεσμένον, ἢ Ροζέττα εἶπεν ἀπὸ μέσα της:

— Τί τάχα νὰ περιέχῃ ἐκεῖνο τὸ καλάθι, γιὰ ν' ἀπαγορεύσῃ ὁ θεὸς μου τὸσον αὐστηρὰ εἰς τὸν Πέτρον, νὰ μὴν τύχη καὶ τὸ ἀνοίξῃ; . . . Θὰ εἶνε βέβαια ἐκεῖ κάποιον ὠραῖο δᾶρο. Ἐβῆκε τὴν εὐκαιρίαν, ἔως ὅπου τε-

λειώσῃ ὁ Πέτρος τὴν ἐργασίαν του, καὶ ἔτρεψεν ἢ καλὴ μας εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ ἐλλογιμώτατου.

Τὸ περιφημον καλάθι ἦτο ἐκεῖ. Χωρὶς καὶ νὰ προσπαθῆσῃ νὰ νικήσῃ τὴν περιέργειάν της, ἢ Ροζέττα ἀνεστήσθη στὸ πλεκτὸ σκέπασμα τοῦ καλαθιοῦ.

Ἄμέσως κάτι φτερουγίσματα, ἀνακατωμένα μετὰ κληρονομία, ἤκουσθησαν ἀπὸ ἐκεῖ μέσα, καὶ δύο μεγάλα πουλιά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ ένα ἔμοιαζε ὡς πετεινός, ἐπέταξαν ἔξω ἀπὸ τὸ καλάθι. Πρὶν ἢ περιεργῆ μας προφθάσῃ νὰ τὰ ἐμποδίσῃ, ἐπῆγαν κ' ἐκάθησαν ἐπάνω εἰς τὸ στήριγμα τοῦ παραθύρου, ποῦ εἶχε μείνῃ ἀνοικτὸ.

Πᾶς νὰ κάμῃ, διὰ νὰ τὰ ξαναπιάσῃ; Τοῦ κάκου ἢ Ροζέττα τὰ ἐφώνησε μετὰ τὴν πῖδο γλυκεῖα φωνουλά της: — Ψί, ψί, ψί. . . πουλάκια μου, ἐλάτε πίσω!

Ὁ φασιανὸς καὶ τὸ ταῖρι τοῦ ἔκαμαν ἓνα «γκλοῦ! γκλοῦ!» καὶ ὑστερα, ἤνοιξαν τὰς φτερούγες των κ' ἐπέταξαν πέρα, εἰς τὸ λειβάδι. . .

Ἄμα τὰ εἶδε νὰ φεύγουν, ἢ Ροζέττα ἐξέσπασεν εἰς τὰ κλάμματα καὶ τοὺς θρήνους: Ἐμελλε τώρα ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν θυμὸν τοῦ θεοῦ της καὶ τὰ περιπαίγματα ἔλων τῶν παιδιῶν, ποῦ θὰ ἐμάθωναν τὴν ἀνοσίαν της. Καὶ, καθὼς ἦτο δὴ βυθισμένη εἰς τὴν ἀπελπισίαν, δὲν ἤκουσε τὸν Τοσουλάκην, ποῦ εἶχεν εἰσελθῆ εἰς τὸ σπουδαστήριον.

— Μὴν πικραίνεσαι, μὴν ἀπελπίζεσαι, τῆς εἶπε ὡς φάξωμε μαζὶ νὰ εὑρωμεν τὸ μέσον διὰ νὰ διορθώσωμεν ὅ,τι ἔγινε.

— Τὸ μέσον; . . . Δὲν ὑπάρχει κανένα! Ὠ! τὸ βλά-

τω πολὺ καλὰ.

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε. . . Στάσου πρῶτα νὰ συλλογισθῶ λιγάκι.

— Κι' ἅμα δὲν εὗρες τίποτε; . . . Ἄ! θὰ χάσῃς καὶ σὺ ὡς ἐμένα ἀδικὰ τὸν καιρὸ σου.

— Ἄν τὸ φαντάξῃσαι ἔτσι, εἶπεν ὁ Τοσουλάκης, ἐνῶ ἔκαμεν πῶς ἔφευγε, σὲ χαιρετᾷ ταπεινὸτάτα. . .

— Στάσου μιὰ στιγμὴ! Περήμενε! . . . μὴ μ' ἀγίνῃς ἐτοί! . . . τοῦ ἐφώνησεν ἢ Ροζέττα. Κάτι ἐσυλλογίσθηκα τώρα. — Τί τὸ ὄφελος, τώρα πιά; Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ χάνω, εἶπεν ὁ Τοσουλάκης. Ἐπρεπε νὰ εἶχες λίγο περισσοτέραν ὑπομονὴν.

— Ἀλήθεια, ἔσοφαλα. Λέγε λοιπὸν, τί εὗρες ἐσὺ;

— Είχα την ιδέαν να βάλωμε δύο όρνιθες στη θέση των φασιαστών.

— Ο χωροδίκης δεν γελιέται έτσι εύκολα και έπειτα, ήμμορε να κατηγορηθῆ ὁ Πέτρος, πῶς ἔκαμε τὴν ἀλλαγὴν.

— Ἐχω ἓνα ἄλλο σχέδιον! ἐρώναξεν ὁ Τσοουλάκης, ἕλος γέλια καὶ χάρεις. Ἄφ' ἰδού να τὸ βάλω εἰς ἐνέργειαν. Θὰ παίξω τοῦ χωροδίκου μας ἓνα τέτοιον παιγνίδι, ποῦ ποτὲ πιά εἰς τὴν ζωὴν του δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ κάμῃ λόγον οὔτε διὰ τὸ πανέρι οὔτε διὰ τὸ περιεχόμενον του... Φύγε ὅμως ἐσύ, γρήγορα ἀπ' ἐδῶ δὲν πρέπει νὰ σὲ δῆ ἐδῶ ὁ Πέτρος, ἄμα ἔλθῃ νὰ πάρῃ τὸ καλάθι...

(Ἐπειτα συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΩΝ ΦΡΟΝΙΜΩΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ
ΠΡΙΝ ΠΕΙΝΑΣΘΕΝ ΜΑΓΕΥΕΥΟΝΤΙ

[Ἐπειδὴ εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Δημητριακοῦ Διαγωνισμοῦ ἐγράψαμεν, ὅτι τὸ εἶγνημα τῆς *Σημαίας τῆς Ἑπαναστάσεως*, τὸ ὅποιον ἔτυχε Β' Βραβεῖου, εἶνε ἀστειόν, πολλοὶ φίλοι μας μᾶς παρακάλεσαν νὰ τὸ δημοσιεύσωμεν καὶ αὐτὸ διὰ νὰ γελᾶσουν. Τὸ δημοσιεύσωμεν λοιπὸν πρὸς χάριν των.]

Ἐνημερώνει τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Ὁ Ντίντος, τελειόφοιτος τοῦ Γυμνασίου, γνωρίζων πολὺν κόσμον συνεπῶς καὶ πολλοὺς Δημητρίδες, ἔχει νὰ κάμῃ σήμερα ἐπισκέψεις. Εἶνε ὁ πρῶτος χρόνος ποῦ βγαίνει κάπως στὸν κόσμον, ἡ πρώτη φορά ποῦ θὰ κάμῃ ἐπισκέψεις μόνος του. Τὸ σπουδαῖον αὐτὸ πρᾶγμα τὸ λογαριάζει ἀπὸ μέρες, μέρες πολλὰς. Σκοπεύει νὰ στείλῃ τοῦρτες σὲ μερικους ποῦ τοῦ εἶχαν στείλει πέρυσι ἐστὴν ἐορτὴν του, μπουκέτα σὲ ἄλλους, νὰ ἐπισκεφθῆ δύο καθηγητὰς Δημητρίδες, νὰ τοὺς καλοπιᾶσῃ λίγο... γιὰτὶ εἶνε τελευταῖος χρόνος φέτος, καὶ πρέπει νὰ τὸ πάρωμε μὲ καλλίτερο βαθμὸν ἀπὸ ἄλλοτε.

Τὸ δύσκολο εἶνε πῶς θὰ θυμηθῆ ὅλους αὐτοὺς ἕνα ἕνα πᾶνε νὰ γράψῃ ὅσους Δημητρίδες ἔξερει, γράφει δύο-τρὶς πάντοτε τοὺς ἴδιους, ἄλλοι δὲν τοῦ ῥχονται στὸ νοῦ καὶ τὸ ἀναβάλλει δι' αὔριον.

Τὸ πρᾶγμα εἶχε ἀναδλθῆ ὀριστικῶς γιὰ χθὲς ποῦ ἐπρόκειτο νὰ παραγγείλῃ καὶ τὶς τοῦρτες, ἀλλὰ διὰ κάποιον θεῖον του ποῦ ἦλθεν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, εἶχε γλῆντι δλην τὴν ἡμέραν, καὶ ἔτσι ἐμεινε γιὰ σήμερα.

— Ἐ, δὲν εἶνε καὶ δύσκολο πρᾶμμα, αὔριο θὰ σηκωθῶ λιγάκι πιὸ πρῶι, θὰ τοὺς γράψω μὴ σιγμῆ, θὰ ἰδῶ πῶσε τοῦρτες θὰ χρειασθῶν, πετιέμαι μὴ σιγμῆ στὸ ζαχαροπλαστεῖο, τὶς πέρνω, τὶς στέλνω, στὸ πλάι εἶνε καὶ τὸ ἀνοπωλαῖο, ὡς τὶς ἐννῆθὰ εἶνε τελειωμένα ὅλα γυρίζω, ντόνομαι, σίε ἐνδεκα ἀρχίζου ἀι ἐπισκέψεις.

— Τί φρικτὸ ὅμως, μὴ μὲρα νὰ τοῦ μὲνῃ κανενὸς χωρὶς νὰ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ σηκωθῆ ἀπ' τὰ ξημερώματα πῶς νὰ τρέξῃ σχολαστὶ, καὶ νὰ σηκωθῆ πιὸ νωρὶς γιὰ μὴ δουλεῖα ποῦ γίνετε ἢ ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας.

Κάθετα λοιπὸν στὸ κρεβάτι λιγάκι ἀκόμη, καμμιὰ ὥρα δηλαδὴ, σηκώνεται τέλος πάντων κατὰ τὰς ἐννῆθὰ παρά δέκα, ντύνεται, πλύνεται, ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ, στὰς δέκα καὶ πέντε κάθεται νὰ γράψῃ μὴ σιγμῆ τὰ ὄνματα... ἀλλὰ ποῦ! ἡ σιγμῆ περνᾶ, ἔχουν περᾶση δέκα λεπτὰ καὶ μόνον τὰ τρία ὀνόματα, ποῦ ἔγραφε κάθε μὲρα, εἶνε γραμμένα. Καταρθώνει νὰ προσθέσῃ καὶ ἄλλα δύο, ἀλλὰ δὲν ἔχει ὑπομονὴν πιά. Ἡ ὥρα περνᾶ καὶ δὲν κάνει τίποτα. — Ἄς ἀρχίσω ἀπ' αὐτὲς ποῦ ξέρω, καὶ ἡ ἄλλες θὰ μοῦ ῥχονται μόνες τους, σκέπτεται.

Καὶ ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον. Ἀλλάζει μὴ σιγμῆ, καμαρᾶνε καμμιὰ ὥρα στὸν καθρέπτη τὸ ζακὲ καὶ τὸ σκληρὸ ποῦ βάζει γιὰ πρώτη φορά, καὶ πετιέται στὸ δρόμο. Συγκρούεται δύο-τρὶς φορές, σκοντάφτει ἄλλες τόσες, καὶ τέλος φθάνει στὸ ζαχαροπλαστεῖον ἀλλ' ὁλῶς ἀπροσοκῆτως τὸ ζαχαροπλαστεῖον εἶνε ἀδειο οὔτε τοῦρτες, οὔτε φοντάν, οὔτε σοκολάτες, οὔτε, οὔτε... τόσα ἄλλα ἀπὸ τὰ ὁποῖα σήμερα τέτοιον μὲρα ἔκρεπε νὰ εἶνε γεμάτο.

Ῥωτᾷ ἓνα γιαρσόνι. — Τάχομε ξεδεψε ἀπὸ πρῶι πρῶι, κύριε, τοῦ λέει. Μὲ μὴν ἀστραπιαῖαν μεταβολὴν ἔξερχεται τοῦ ζαχαροπλαστεῖου διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ γειτονικόν, ὅπου ἐλπίζει νὰ εὕρῃ λογικωτέρους ἀνθρώπους. Τὰ ἴδια ὅμως καὶ ἐδῶ. Τὸ αἰμά του ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι, τὰ μάτια του βγαίνουν ἔξω, καὶ χωρὶς οὔτε λέξι νὰ βγάλῃ, τρέχει σὲ ἄλλο, κ' ἀπὸ κεῖ σὲ ἄλλο, καὶ σὲ ἄλλο, ἀλλὰ τίποτα. Ἀποφασίζει τέλος νὰ στείλῃ ἢ ὅλους μπουκέτα. Ἀλλ' ὀδυστυχία! Στὸ πρῶτο ἀνοπωλαῖο ποῦ μπαίνει, δὲν βρίσκει παρὰ κάτ' ἀποσταλάγματα, κάτ' μακαρινά, ὅσα τοὺς εἶχαν μείνῃ ἀπὸ χθὲς. Τὶ νὰ κάμῃ; Ἐκεῖν τὴν ὥρα κτυπᾷ ἡ καμπάνα μεσημέρι. Πάει, δὲν εἶνε καιρὸς πιά. Θὰ περιορισθῆ στὴς βίττες τᾶπογεμα.

Ὥρα θ μ. μ. Αὐτὴ τὴν ὥρα ἀρχίζουν ἢ βίττες τῆς μόδας. Καίρως βροχερός δὲν συμφέρει ἐπομένως νὰ ἐκτεθῆ σὲ καμμιὰ ἰδιοτροπία τοῦ καιροῦ μὲ τὰ πρωτόβλατα.

— Τρέξε, Γιάννη, νὰ φέρῃς μὴ σιγμῆ.

Ὁ Γιάννης τρέχει. Ὁ Ντίντος κάθεται τὴν σκάλα. Περνοᾶνε πέντε λεπτὰ ὁ Γιάννης δὲν ἔρχεται. Περνοῦνε δέκα οὔτε κρῶτος ἀμάξης. Ὁ Ντίντος ἀναγίγει τὴν ἐξώπορτα δὲν φαίνεται τίποτα. Περιμένει ἀκόμη λίγο μὲ τὸ ρολοὶ στὸ χέρι, φουσκώνει, ξεφουσκώνει, γίνονται ἐξήμισι, κ' ὁ Γιάννης δὲν φαίνεται. Ἀποφασίζει νὰ πάῃ πεζῆ, καὶ δὲ, τὴν βρῆξ ἄς κατεβάσῃ.

Ὁ διάβολος ὅμως τὸ φερὲ καὶ μόλις εἶχε κάνει εἴκοσι βήματα, καὶ πλάφ! Ὁ Ντίντος βρίσκει τὴν λάσπη. Νὰ ζακέ, νὰ σκληρὸ, νὰ λουστρίνα... καὶ τῶρα; Καὶ τῶρα, πίσω στὸ στίσι. Τὰ βγάζει ὄλα καὶ περιμένει νὰ στεγνωσῶν. Εὐτυχῶς ἡ λάσπη δὲν ἦταν πολὺ ὑγρὰ, ἐστῆνως ἀμέσως ἡ ἐποχὴ δὲν ἔχει ἀκόμη προχωρήσει καὶ ἐπιτρέπονται αὐτὴ ἐπισκέψεις πολὺ ἀργά.

Ἐνα βούρτσιμα καλὸ μετὰ τὸ στέγνωμα, καὶ ὄλα εἶνε διορθωμένα. Ἐκεῖν τὴν ὥρα εὐτυχῶς φθάνει κ' ὁ Γιάννης μὲ τὴν ἀμάξα. Ὁ φίλος μας μπαίνει μέσα καὶ διατάσει ἀμέσως.

— Ὄδὸς Φειδίου δέκα τέσσαρα ἄλλα.

Μετὰ τέσσαρα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἡ ἀμάξα εἰσέρχεται εἰς τὴν ὑποδαίχθεισαν ὁδόν. Ὁ Ντίντος ἀπ' τὰ βιαστικά του, χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ φθάσῃ στὸ νούμερο, πηδᾷ πενήντα μέτρα προτῆτερα κ' ἀρχίζει νὰ τρέξῃ. Ὁ ἀμάξας νομίζει ὅτι τὸ σκασε καὶ τὸν ἀρχίζει στὸ κυνηγι. Τὸν φθάνει τὴν ὥρα ποῦ ἀνεβαίνει τὶς σκάλες τοῦ σπιτοῦ, καὶ τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὶς ἄκρες τοῦ ζακέ. Ἐνα παρατεταμένον κρρρρ... ἀκούεται γυρίζει ὁ Ντίντος καὶ τὶ βλέπει; τὸν ἀμαξᾶ προθύοντα τὰ δύο κομμάτια τοῦ ζακέ. Γραθειές, κλωτσιές, φωνές, βρυσιές, μαζεθῆτες κάσιμος ἀπὸ κάτω...

Ἄμα ξεμπερδεύθηκε ἀπ' τὸ κουδᾶρι ἐκεῖνο, καὶ πληρώσε καὶ τὴν κούρσα, προσεπάθησε νὰ ἐξακριβώσῃ τὰς ζημίας. Πρῶτα-πρῶτα, τοῦ ἔλειπε καθ' ὅλοκληρίαν τὸ καπέλλο, ὕστερα κατὰ τὸ ἡμῖτο τὸ ζακέ, ἐστὶ δὲ ἐμεινε ἦτο κατασκονισμένο καὶ παραμορφωμένο εἰς βαθμὸν ποῦ νὰ μὴ γνωρίζεται.

Αὐτὴ τὴν φορά τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀνεπανόρθωτον. Μὲ τὰ χάλια αὐτὰ ἐπιστρέφει σπιτι του.

Ἐκεῖ δέχεται μὴ δευτέρη ψυχρολουσία ἀπὸ τὴν μητέρα του. Καταφύγει ἐστὴν κἀμαρὰ του, κ' ἐκεῖ στέκεται μπρὸς στὸν καθρέπτη. Τότε τοῦρχονται ἐστὴν μνήμη ὄλα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ποῦ τὰ ἐλογαριάζε, ὡς τὸ τσάκωμα μὲ τὸν ἀμαξᾶν. Πάει, γάθηκε μὴ εὐκαιρία. Ὁ μπαμπᾶς βέβαια δὲν θὰ τοῦ πάρῃ φέτος ἄλλο ζακέ, οὔτε ἄλλο σκληρὸ. Καὶ μ' ἓνα βαθθὸν ἀναστεναγμὸν

— Ἄν εἶχα φροντίσῃ ἀπὸ τόσες μέρες...

ΣΗΜΑΙΑ ΤΗΣ ἙΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Σημειώσεις τῆς Διαπλάσεως. — Συμβουλεύω τὸν Ντίντον νὰ ἐπανορθώσῃ τὰς ζημίας μὲ τὰ λεπτὰ τοῦ οἰκονόμου ἀπὸ τοῦρτες καὶ μπουκέτα.

ΟΔΙΠ' ΑΙΠ' ΟΔΑ

Ὁ τυφλός.

Ἐνας ἀνόητος ἀνθρωπος ἔπαθεν ἀπὸ τὰ μάτια του, καὶ σιγά-σιγά ἐπήγαγε νὰ χάσῃ τὴν ὄρασίον του. Ἀπὸ τὴν ἀνοησίαν του ὅμως δὲν τὸ ἐνοούσε καὶ ἔλεγε:

— Δὲν ἤξευρα κ' ἐγὼ τί νὰ ἐπιθέσω διὰ τὸν ἥλιον ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα, ὅσο πάει καὶ χάνει τὸ φῶς του. Ἀπὸ τὴν ἐξακολούθησιν ἔτσι, σὲ κανένα μῆνα δὲν θὰ φέγγῃ παραπάνω ἀπὸ τὸ φεγγάρι.

Ἐπειτα ἀπὸ ἓνα μῆνα, ὁ ἀνοήτος ἐκείνος ἦτο σχεδὸν τυφλός, καὶ καταλοπημένος ἔλεγε:

— Εἰδατε, τί σὰς ἔλεγα; Ἐρχονται σιγμῆς, ποῦ σθῶνει ὁ ἥλιος. Ἀυστόχημα αὐτὸ, ἀλλὰ ὁ θάνατός του δὲν θ' ἀργῆσῃ τὸ φῶς του εἶνε ἀδύνατο καὶ θαμπὸ καὶ ὄλα τὰ πράγματα τῆς γῆς ἔχουν χάσῃ, ἐξ αἰτίας του, τὴν ἀραιότητα καὶ τὰ χρώματά των. Κυτᾶστε ἐκεῖνα τὰ δένδρα! δὲν εἶνε πιά πράσινα, φαίνονται μαύρα σὶν κάρβουνα!

Ἐπὶ τέλος ὁ ἀνθρωπος ἐκείνος ἐτυφλώθη ὁλοκληρίως, καὶ τότε ἐφῶναξε:

— Βῆθουσε πᾶ ὁ ἥλιος! Δὲν ἕπαρχει πιά ἡμέρα, παρὰ νύκτα παντοθενῆ.

Εἰς μνήμη οἱ Ἕλληες ἀνθρωποι τὸν ἐδεδίκωναν ὅτι ὁ ἥλιος ἔλαμπεν ὅπως πρῶτα. Αὐτὸς δὲν τοὺς ἐπίστανε, ἀλλὰ διαρκῶς ἀπακρίντε:

— Βῆθουσε ὁ ἥλιος, καὶ ἡ γῆ εἶνε βυθισμένη εἰς σκότος βαθύ.

Καὶ πάντοτε τὰ ἴδια ἔλεγε, χωρὶς νὰ παραδελθῆ ποτε ὅτι δὲν ἔπαριν ὁ ἥλιος, ἀλλὰ τὰ μάτια του.

— Αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος, εἶπε τότε ἓνας σοφὸς γέρον, ὁμοιάζει μὲ τὸν κἀκὸν καὶ ἀσυλόγητον ἀνθρωπον, ὁ ὁποῖος δυστυχῆς ἀπὸ τὸ κακὸ του κεφάλι. Ἀντὶ νὰ αἰτιάται τὸν ἑαυτὸν του διὰ τὴν δυστυχίαν του, καταρτὰ τὴν κἀκὴν του τύχην καὶ τὴν θεσίαν πρόνοιαν ἀκόμη, διότι τᾶχα ἐπίτηδες τὸν κατατρέχουν καὶ τὸν κἀμνον νὰ ὑποφέρῃ.

Τὸν εἴωσεν ὁ καθρέπτης.

Εἰς ἓνα ζυφολογικὸν κῆπον τῆς Ἀγγλίας εἶχε φέγγε δύο ἄρατους γερανοὺς τῆς Δυτικῆς Ἀφρικῆς. Τοὺς ἐτοποθέτησαν εἰς τὸ ἴδιον κλουβί, καὶ ἐμεγάλωναν μαζὶ καὶ οἱ δύο, εὐχαριστημένοι καὶ εὐτυχεῖς. Ἐξαφνα δ' ἓνας ἀρρῶφθησε καὶ ἀπέθανεν. Ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν λύπην του ποῦ ἔχασε τὸν σύντροφόν του, ἔχασε τὴν ὄρασίον του, ἄρχισε νὰ μὴν τρώῃ, ἀδύνατος καὶ βεθαῖως θὰ ἀπέθανεν, ὅταν μὴ καλὴν ἰδέαν ἦλθεν εἰς τὸν φῶλλο καὶ τὸ κῆπον. Ἐτοποθέτησεν, ἀπὸ τὸ βράδυ, ἓνα μῆλον καθρέπτην μέσα εἰς τὸ κλουβί. Τὸ πρῶτὸν ἡ γερανὸς εἶδε τὸν ἑαυτὸν του μέσα εἰς τὸν καθρέπτην, ἐνόμισεν ὅτι ἐπίστροφεν ὁ σύντροφός του, καὶ τοῦ ἔκαμε ἓνα σωρὸν χάρεις καὶ χαιρετοῦρες. Ἐνοεῖται ὅτι ὁ καθρέπτης τοῦ τᾶς ἀνταπέδωκεν ὄλας ἐνεκαίρως. Ἐστὶ ὁ γερανὸς παρηγορήθη ἐφαντάζετο ὅτι ὁ σύντροφός του ἦτο δίπλα του, καὶ μόνον ἓνα γυαλί τοῦς ἐχωρίζεν ἔχρησε πολλὰ χρόνι ἀκόμη, καὶ ἀπέθανεν ἀπὸ γηρατεία.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφινοκεραλάκης (εἰσέρχόμενος εἰς ἐν χαρτοπωλεῖον): — Μπορεῖτε, παρακαλῶ, νὰ μοῦ διορθώσετε ἓνα κονδυλοφόρο!

Ὁ Χαριτοπαῖος: — Μάλιστα! ποῦ εἶνε;

Ὁ Κουφινοκεραλάκης: — Αὐτοῦτοῦ ἐκεῖ ἐνῶμικα ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ διορθωθῇ, τὸν ἐπέταξα...

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἡρωικῆς Κρήτης

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίτη τὸ φύλλον των, νὰ δηλούνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντας καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταυρίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνομέθα διὰ τὴν ἀπόδεικν τοῦ φύλλον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

ΕΛΛΑΒΑ καὶ τὴν φωτογραφίαν τοῦ Ἀντιδύου καὶ τὸν φωτογραφίαν τοῦ Ἀντιδύου καὶ τὸν φωτογραφίαν τοῦ Ἀντιδύου καὶ τὸν φωτογραφίαν τοῦ Ἀντιδύου... (Εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ κειμένου ἀναφέρονται ἄλλα ὄνόματα καὶ τίτλοι, ἀλλὰ τὰ ὄνόματα ἀναφέρονται ἰσοπεδωμένα). Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίτη τὸ φύλλον των, νὰ δηλούνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντας καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταυρίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνομέθα διὰ τὴν ἀπόδεικν τοῦ φύλλον.

Εἰς τὸν ἀρχαῖον ἀνατολίαν, εἶπε τότε ἓνας σοφὸς γέρον, ὁμοιάζει μὲ τὸν κἀκὸν καὶ ἀσυλόγητον ἀνθρωπον, ὁ ὁποῖος δυστυχῆς ἀπὸ τὸ κακὸ του κεφάλι. Ἀντὶ νὰ αἰτιάται τὸν ἑαυτὸν του διὰ τὴν δυστυχίαν του, καταρτὰ τὴν κἀκὴν του τύχην καὶ τὴν θεσίαν πρόνοιαν ἀκόμη, διότι τᾶχα ἐπίτηδες τὸν κατατρέχουν καὶ τὸν κἀμνον νὰ ὑποφέρῃ.

Τὸν εἴωσεν ὁ καθρέπτης.

Εἰς ἓνα ζυφολογικὸν κῆπον τῆς Ἀγγλίας εἶχε φέγγε δύο ἄρατους γερανοὺς τῆς Δυτικῆς Ἀφρικῆς. Τοὺς ἐτοποθέτησαν εἰς τὸ ἴδιον κλουβί, καὶ ἐμεγάλωναν μαζὶ καὶ οἱ δύο, εὐχαριστημένοι καὶ εὐτυχεῖς. Ἐξαφνα δ' ἓνας ἀρρῶφθησε καὶ ἀπέθανεν. Ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν λύπην του ποῦ ἔχασε τὸν σύντροφόν του, ἔχασε τὴν ὄρασίον του, ἄρχισε νὰ μὴν τρώῃ, ἀδύνατος καὶ βεθαῖως θὰ ἀπέθανεν, ὅταν μὴ καλὴν ἰδέαν ἦλθεν εἰς τὸν φῶλλο καὶ τὸ κῆπον. Ἐτοποθέτησεν, ἀπὸ τὸ βράδυ, ἓνα μῆλον καθρέπτην μέσα εἰς τὸ κλουβί. Τὸ πρῶτὸν ἡ γερανὸς εἶδε τὸν ἑαυτὸν του μέσα εἰς τὸν καθρέπτην, ἐνόμισεν ὅτι ἐπίστροφεν ὁ σύντροφός του, καὶ τοῦ ἔκαμε ἓνα σωρὸν χάρεις καὶ χαιρετοῦρες. Ἐνοεῖται ὅτι ὁ καθρέπτης τοῦ τᾶς ἀνταπέδωκεν ὄλας ἐνεκαίρως. Ἐστὶ ὁ γερανὸς παρηγορήθη ἐφαντάζετο ὅτι ὁ σύντροφός του ἦτο δίπλα του, καὶ μόνον ἓνα γυαλί τοῦς ἐχωρίζεν ἔχρησε πολλὰ χρόνι ἀκόμη, καὶ ἀπέθανεν ἀπὸ γηρατεία.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Προστίθουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τούτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τούτο. Προστίθαι μὲ ὄνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηρημένα, δὲν δημοσιεύονται.]

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ἄνταλλάξου: τὸ Ὑπερ Διαπλάσεως μὲ τὸ Μικρὸ Διαβόλου, Ἐπεριεμένη Ζωὴν, Νουρηφόρον Ἑλληνα καὶ Οὔρεσιν τοῦ Λόφου—ἡ Ποιητὴς Μυρτώ μὲ τὴν Ἀρχοντοπούλου τῶν Λευκῶν Ὄρων, Ζανθὸ Διαβόλου, Ἐρωτικῆ ἢ Ὄνατος, Κνωσολοῦν Λάβαρον καὶ Αἰδοσίου Ὑψῆν—ἡ Ἐχὼ τῆς Καρδίας μὲ τὴν Ἐπιφανομένην Μουσιάν, Αἰλιάν, Γλυφομουσίαν καὶ Παλλιάν—ἡ Δουκὸν ἐπιθυμοῦν Αἰγιάδος μὲ τὴν Γλυκοῦν Ἑλλάδα, Χάρμο, Ζῆτω ἢ Ἑλλάς καὶ Παληροφθαλιμῶν—ἡ Κνωσολοῦν Λάβαρον μὲ τὴν Αἰλιάν, Δουκὸν ἐπιθυμοῦν Αἰγιάδος, Γλυφομουσίαν, Ζανθὸν Ἄντα καὶ Χιωνομένην Παριστερῶν—ἡ Κόρη τῶν Κυμάτων μὲ τὸ Ζῆτω ἢ Ἑλλάς, Γοτθικὸν Πύργον, Ἄγγελον τῆς Νύκτος καὶ Μαγεμένην Ἀροστασῶν—ἡ Κόρη τῶν Μαγεμένων μὲ τὸν Ὀρεικόπολον τῆς Δόξης καὶ Φίλην τῶν Ζῶων—ἡ Ἑλληνικὸν Κλέος μὲ τὸ Ἑλληνικὸν Σίφος καὶ Ἑλληνικὸν Μεγαλοῦν—ἡ Μαγεμένην Ἀροστασῶν καὶ τὸ Ταξικόν Ἴον, Χιωνομένην Παριστερῶν, Φρεν-Φρεν, Νουρημῆν Ὀδῆν καὶ Ἐρημίτην—ἡ Ὀδῆρα τῶν ἔχοντων μὲ τὴν Πρωτομανῶν, Ἀροστοῦν, Ἐπύουον Κόρινθον, Κίρκην καὶ Ζανθὸ Διαβόλου—ἡ Αντιδύου μὲ τὸν Μαγιστροῦν Βασιλιάν, Κόρη τῶν Ὀρεικῶν καὶ Βασιλίσσαν τῶν Ἀγρίων—ἡ Ἀντιδύου Ἀμυδαλιὰ μὲ τὸ Ρόδον τῆς Ανατολῆς, Ἑλληνικὸν Σίφος, Μαγεμένην Ἀροστασῶν, Φιλοπατέρα Ἑλληνοπούλου καὶ Ἰνδιάν Λουτῶν—ἡ Κίρκη μὲ τὴν Νοσταλγοῦν Ἑλληνοῦν, Κνωσολοῦν Ἑλληνοῦν, Ὑπερῶν Ἑλληνοῦν, Ἑλληνοῦν Σίφος καὶ Ζῆτω ἢ Ἑλλάς—ἡ Καρανᾶ μὲ τὸν Λάβαρον, Ὀσέλλαν, Μαγεμένην Ἀροστασῶν καὶ Γλυκοῦν Ἀμυδαλιάν—ἡ Ζῆτω ἢ Ἑλλάς μὲ τὴν Παληροφθαλιμῶν, Φιλοπατέρα Ἀκτὴν καὶ Ὀδῆ τῆς Δόξης—ἡ Κνωσολοῦν Ἀκτὴν μὲ τὸν Εὐνοῦν Παρελθόν, Νουρημῆν Ὀδῆν, Βασιλιάν, Ἄγγελον Ἀροστασῶν καὶ Αἰλιάν—ἡ Ρυλοῦν μὲ τὸν Ἄγγελον Ἀροστασῶν, Ἐπιθυμῶν Παρελθόν, Νουρημῆν Ὀδῆν, Ἐρημίτην καὶ Αἰλιάν—ἡ Ἀσδομανῶν μὲ τὴν Θεοῦν καὶ Χιωνομένην Ἑλληνοῦν—ἡ Ρεμβὴ μὲ τὸν Σκῆτος, Αἰδοσίου, Ζῆτω, Ἄγγελον τῆς Ἑλλάδος καὶ Ροδιάν—ἡ Ἐνδοξος Ὑδρα μὲ τὴν Ἀθήνην, Ἀξολοῦν, Ζῆτω, Σκῆτος καὶ Ρεμβῆν—ἡ Πατηνῶν Πυροδότησιν μὲ τὸν Γηραιὸν Νεῖλον, Κνωσολοῦν Σηλείου, Θεοῦν καὶ Φιλοπατέρα Ἑλληνοπούλου—ἡ Μελαχροίνη Ἑλληνοπούλου μὲ τὴν Ἐρημίτην Ἐπύουον, Ἀλτρίδα τοῦ Ὄρατον, Γλυκοῦν Ἑλλάδα, Ἀριελ καὶ Ἰταλικὸν Γλυκότητα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Περιοδικῆς τῆς Ἰθάκης (ἢ μὲ φιλικῶς εἶνε νὰ μὴ βαρεθῆ κανεὶς τὸ σπιτι, τόσον καιρὸς, καὶ νὰ μὴ ἐπιθυμῆσῃ τὸ σχολεῖον;) Ἀιδεοῦν Ὑψῆν (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσχέτι) Σημῆ τῆς Διαπλάσεως (ἔχεις λάθος, δὲν εἶνε αὐτὴ βραβεῖον ἔσπελα!) Ἐλην τῆς Μυστικῆς (ἔσπελα νὰ εἶσαι εἶνε μὴ-δὺο μέρες, ἔως νὰ στρώσεται...) Ἀντιδύου Ἀμυδαλιάν (δὲν περᾶξαι) Ὀρεικόπολον τῆς Δόξης (ὁ ὁποῖος ἔχει τὸ ρεκόρ τῶν βραβείων, διότι ἔως τῶρα ἔχει παρῆ τέσσαρα—ἀριθ. 4— Πρῶτα βραβεῖα) εἰς τὸ | Κίρκην (ἢ, ὑπομονὴ! τὸ Διαβόλου δὲν ἔκαμε συμβόλαιον νὰ μείνῃ μαζὶ σου αἰωνίως) Ζῆτω ἢ Ἑλλάς (χωρὶς ἄλλο θὰ προσχέτω καὶ Διαγωνισμὸν μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ, ἕως καὶ ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.)

Χρυσανθή (πού μου γράφει τόσον ώραία διά τὸ βραβεῖόν της) **Ἐθνην Σημαίαν** (Ἐστεία) **Σανθὴν Μουσιμὴ** (δὲν σάρεται τὸ Σχολεῖο; γὰρ ξαναπέσει, νὰ τὸ ἀκούω καλύτερα... ἄς εἶνε, ἀστενεύσαι πῆς τῆς ἀδελφῆς σου περαστικὰ καὶ περιμένω νὰ μου γράψῃ) **Ρυολέττον** (εἶνε εἰς τὴν Ἐβρον) **Δουδαίμονον** (γαῖρω πού ἔγινες καλὰ) **Ρέμβην** (βραβεῖον Ἐστεία) ἢ ἐπιστολὴ σου ὠραιοτάτη ὅσον διά τὸ ψευδώνυμον, ἀε συμβουλεύω νὰ τὸ διατηρήσῃς) **Παλλάδα** (ἔχει καλῶς) **Ἄνθος τῆς Ἰθῆς** (τετράδια Ἐστεία) φίλος μου τὰ διαβολάκια) **Παισιώτισσαν Πωροδέσπονον** (ναί, πᾶσι τώρα τὸ καλοκαίρι καὶ... κάθε καταγέρῃς στὸν πάγκο τοῦ!) **Ἑλληνικὸν Μεγαλειόν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 27 Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λέξεις δεκταὶ μέχρι τῆς 4 Νομβρίου

[Ὁ χάρις τῶν λέξεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δεόν νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἰ διαγωνιζόμενοι, πάλαιτι ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ἀν' ἑκάστης περὶχέει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

510. Λεξιγράφος.

Ἄν εἰς ζεστόν ἀέρα
Ἐκδήσι; λίγα ἴα,
Γιὰ νὰ τὰ βρῆς ἀνάγκη
Νὰ πᾶς... εἰς Γερμανία.

*Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Πετοτομαγίδς

511. Συλλαβογράφος.

Τὸ πρῶτον ἀπὸ τοὺς πολλοὺς συνδέσμους εἶνε [εἰς,
Τὸ δευτέρου ἐρευνήσας στὰ ζῶα διὰ νὰ βρῆς.
Τὸ σύνολόν μου θαυμαστὸ ἐπὶ φῶνιν εἶνε,
Καὶ θαύμασέ το, φίλε μου, καὶ μωσοχού- [ιδεῖ το,
ρισέ το.

*Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ναυτοπαιδὸς τῆς Νίκης

512. Στοιχειογράφος

Με κεφάλι ἄν γραφῇ
Εἰς τὸ δάκτυλο χωρεῖ
Ἄλλ' ἀκέφαλο τὴν πλάσι
Στῆ στιγμή θὰ σκοτεινιάσῃ.

*Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ναυτοπαιδὸς Βοναπάρτου

513. Αἰνίγμα.

Ἐγραφα κατὰ σειράν
Δύο γράμματα τῶν Γάλλων,
Κ' εἶδα τότε με χαρὰν
Τὴν πατριδα τῶν Μεγάλων.

*Ἐστᾶλη ὑπὸ τὸ Μικρὸ Διαβολάκι

514. Ποιητής.

+ Οἱ σταυροὶ εἰς τοῦ Πριάμου.
* + * = Ρῆμα.
** + ** = Ἐπίθετον.
*** + *** = Νήσος τοῦ Αἰγαίου.
**** + **** = Ρωμαῖος στρατηγός.
***** + ***** = Ἄνθος.

*Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ὑπερηφανοῦ Ἑλληνίδος

515-516. Μεταμορφώσεις.

1.—Ὁ μέσος δι' 8 μεταμορ. νὰ γίνῃ ἄκρος.
2.—Τὸ ὄξος δι' 9 μεταμορ. νὰ γίνῃ μέλι.

*Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Σίφου

517. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξῃς, σχηματίζουν ὄνομα ζώου ἢ ἡμιθίου:

1, Δημαγωγός· 2, Θεὸς ρωμαῖός· 3, Δηλητήριον· 4, Πτηνόν· 5, Παθήτρια· 6, Νήσος τοῦ Ἰονίου.

*Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δόξης τῆς Πατρίδος

518. Φωνηεντόλιπον.
Μνῆς·-tv-Ρμν-στργς-τυ-ν-τ-πκν.
'Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Αἰγυπτίας Βασιλοπούδος

519. Γρίφος.

N	N				Θ
N	N	α	Θ		Θ
I	NNNN	η	Θ	μ	Θ
N	N				Θ

'Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Γυμνασίου Μυτιλήνης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 86 καὶ 87.

421. Σημαία (Σῆμ, Αἶα.) — 422. Φερός (φῆ, Κῶς.) — 423. Ἀνάφης· Ἀνάφη.

424. ΙΣΤΗΜΙ 425. Ἀμφίον — ἄν = ἄμφι + Ἰραβία — θία =) ἄρα + (Χίος· χί=)

Ο	Π	δς = Α Μ Φ Ι Α
Υ	Π	Ρ Α Ο Σ. — 426 —
Δ	Τ Ρ Ι Τ Ω Ν	430. Τῆ προσθήκη τοῦ Α: ἄ
Δ	Α Α	πορος, ἄ
Σ Κ Υ Ρ Ο Σ	Ε	γαίος, αὐ
	Σ Π Ο Δ Ι Ο Σ	δή, ἀγωνία,
	Ο Υ Ο Τ	Ἀφρικῆ, —
	Σ Η Ρ Ο Σ	431. ΠΕ
	Ρ	Κ Ι Ν Ο Ν
	Ο	
	Σ Κ Ε Λ Ο Σ	

(ΠΕτροῦπολις, ΡαΚίνας, ΛονδῖΝΟΝ.) — 432. Χωρὶς πόνου οὐδὲς εὐτυχέι. — 433. Ὑπόμνος πόνους καὶ ἀπὸθη γενναίως (ὕπὸ μ ἐν ἐπ-όνομασ ἐπ' Α θί - γ' ἐν ἔως.)

434. Τριχυμία (Τρίκη, μῦα) — 435. Σινά (σί, νά.) — 436. Ἀρτεμισία· Ἀρτεμισίον. — 437. Ἦρα.

438. ΠΟΔΕΜΟΣ 439. ΧΑΛΚΙΟ-

Π Η	(ἀπαλή, λάκ-
Κ Α	κά, Καλλιόπη,
Ι	Ἰόπη, ὄλη, κά-
Λ Η,	ἡπία.) — 440.
Μ Η Α Β Α	- Α Λ Ι
Κ Η	(Μάρτος,
Ἡ Λ ι ο ς,	Α ἴ ο ς,

ἘΚάδθ, ἈΗρ.) — 441. Ἀπὸ ἓνα βγαίνει ὁ λόγος· κ' ἐκατὸ εὐθὺς τὸν ἔξερουν. — 442. Ὁ γρίφος ἐσᾶλη ὅτι· ἔμοῦ (οργ ὕφ' ὡς· ἐς τ-ἐλ-λη ὕπ' Αἴμου).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λατὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μᾶς λατὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὄρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αὐ ἐλιγότεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς ἂν θσαν 10.]

Τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήρια καὶ τὰς ἀπέι-
ρους εὐχαριστίας μου τῇ **Χιονισμένῃ**
Περιστερῇ διὰ τὸ ἐξῆχος ὠραῖον τετραδίου
της. — **Ἐνδοξὸς Ὑδρα.** (Ζ'—246)

Τῇ εὐγενεστάτῃ **Σονάτῃ Μπαρόβεν** καὶ τῷ
φιλάτῳ **Ἄστρῳ** τῆς **Αἰθῆς** καὶ **Ἀγ-**
γέλω Ἀδύργῳ ἀπέρους εὐχαριστίας. **Αἰλιὸν**
συγχαίρω. — **Ριολέττος.** (Ζ'—247)

Ἀντικαιρτὸ φίλιτον **Ἐνωσις ἢ Θάνατος**,
εὐχόμενος αὐτῷ νὰ ἐπανέλθῃ με ὕγιαν
τὸ προσεχές θέρος ἐνταῦθα. — **Φουκουσίμα**
(Ζ'—248)

Φιλότατες **Ἑλληνοπόβλα**, μήπως ἐληγο-
νήσατε ἐπὶ μου χρεωστεῖτε Μικρὰ Μυ-
στικά; — **Βερόνη.** (Ζ'—249)

Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς **Λάτῳ** τοῦ **Ἀπαί-**
ρου καὶ **Ἰγνῶν** τῆς **Ἐλευθερίας** διὰ
τὰς ἐγκαρδίους εὐχὰς των. — **Δικηγόρος τῶν**
Συνδρομητῶν, **Ἐξέδρα** τοῦ **Φαλήρου.**
(Ζ'—250)

Ὑπερευχαριστῶ συγχαρέντας με, καὶ ἰδιαί-
τέρως εὐγενεστάτου, — διπλωματικώ-
τατον δέ, — **Ἐδύχης Παρελθόν.** — **Ἄγγελος**
Ἀδύργῳ. (Ζ'—251)

Τὸν ἀγαπητὸν Χριστὸν Πάμπανον, τὸν
χάριν ἀνωτέρων σπουδῶν μεταβαίνοντα
εἰς Νεάπολιν τῆς Ἰταλίας, ἀποχαρτῶ ἐγ-
καρδίως, εὐχόμενος ὀλοφύχως τὰ βέλτιστα. —
Ἄγγελος Ἀδύργῳ. (Ζ'—252)

Ζητῶ ἀνταλλαγὴν δελταρίων με **Σκέττου**
καὶ **Ρόδου Ἀνατολῆς.** — **Μαρίκα Χαλι-**
κιά, Δευκῆς (Σῆμα Διαπλάσεως). (Ζ'—253)

ΑΛΛΑΓΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

Ὁ λαρυγγολόγος ἰατρός κ. **Μιχαὴλ Π.**
Παπαδόπουλος μετόκησεν εἰς τὴν Πλα-
τεῖαν Ἁγίου Γεωργίου ἀριθ. 4, ἔναντι τοῦ
Συλλόγου «Παρνασσού» καὶ τῆς Ἐκκλησίας
Ἁγίου Γεωργίου Καρύττη.

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ
ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“ ΔΙΑ ΤΟ 1907

Εἰς τὴν Κληρωτίδα ἐτίθησαν οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 1311 οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς τῆς ὀφείας ἔλαβον οἱ πληρωσάμενοι τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ ἔτος 1907 ἐντὸς τῆς καθέλι-
σης προθεσμίας (15 Ἰανουαρίου 1907). Ἐκ-
κληρώθησαν δὲ ὡς ἑξῆς:

Ὁ ἀριθ. 201 ἐκέρδισε τὴν Λαχειοφόρον Ὀ-
μολογίαν.
» » 987 ἐκέρδισε τὴν Φωτογραφικὴν
μηχανήν.
» » 21 ἐκέρδισε τὸ ὥρολόγιον τῆς
στέπης.
» » 1038 ἐκέρδισε τὸ Ἑλληνογαλλι-
κὸν Λεξικὸν Ἀγγέλου Βλά-
ζου.
» » 119 ἐκέρδισε τὸ Λεώκωμα διὰ
συλλογὴν Γραμματῶσεων.
» » 806 ἐκέρδισε τὸ Λεώκωμα διὰ συλ-
λογὴν Δειταρίων.
» » 73 τὸ ἐξυπνητήριον ὥρολόγιον.
» » 632 ἐκέρδισε τὴν συσκευὴν γρα-
φείου.

Ὁ ἀριθ. 840 ἐκέρδισε τὸ Ἑλληνικὸν Λεξικὸν
Γιάνναρη.

» » 168 ἐκέρδισε μιαν καλλιτεχνικὴν
εἰκόνα.

Οἱ ἐπόμεινοι εἴκοσι ἀριθμοὶ ἐκέρδισαν ἀπὸ
ἓνα τόμον τῆς Β' Περιόδου τῆς «Διαπλά-
σεως» ἐκ τῶν τιμωμένων 7 δρ.

36	393	631	832	1179
87	395	693	900	1235
96	463	757	964	1275
297	536	781	982	1283

Οἱ ἐπόμεινοι εἴκοσι ἐκέρδισαν ἀπὸ ἓνα τό-
μον τῆς ἀβιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως ἐκ
τῶν τιμωμένων δρ. 3,50.

3	199	364	587	655
45	213	413	603	740
145	229	475	606	838
190	334	508	610	1023

Ἡ ἀποστολὴ τῶν δώρων πρὸς τοὺς κατό-
χους τῶν ὡς ἀνω περιεσῶτων ἀριθμῶν θὰ
γίνῃ μαζὶ μετὰ τὸ 45ον φύλλον τῆς προσεχοῦς
ἐβδομάδος.